

Елисавета Багряна

Нощ над Canale Grande

Те спят сега, старинните дворци и църкви, и площади.
Тъмнеят тесните прозорци и балкони,
потънали в дантелата на мраморни аркади,
мозайки златни, балюстради и колони.

Те спят, потомците забравени, наследници на дожите,
сред зали тежки от оръжие и скиптри.
Нали за тях и вие, Тициано, Веронезе, сложихте
невиждани бои на своите палитри!

Червенокосата жена, въздигната от Тинторето
на трон сред сушата, водата и звездите,
Венеция, родила се като Венера от морето,
сега заспала като бисер на гърдите му.

Но ти не спиш. Но твоите води са вечно будна памет,
която съхранява всичките събития.
Ти помниш първото издигнато на „Пиацета“ знаме
и първите пилони, в пясъка забити.

Венеция – тя гордо мина от столетие в столетие
и чуха името ѝ всички океани,
и кораби безчислени стоваряха пред коленете ѝ
безброй съкровища от Изтока събрани.

Ти помниш отклици възторжени на всякакви езици
и приказни носии, в тебе отразени.
Ти помниш дивни празненства и редом страшни инквизиции,
безумия и заговори, и измени...

И ето, все така се дилпят твоите води и светят –
безсънни, неуморни, хилядогодишни –
и стелят влажното зелено кадифе на вековете
по мраморните стълби на дворците пищни.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11737>]